

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1979

15. årgang

Eg armē menneske? Kven skal fri meg frā denne dødens lekam?

(Rom. 7, 24)

Dette ordet kom i tankane mine etter ein samttale. Etter talen på ei foreining vart ordet gjøve fritt, og som det ofte er, diverre, så var de få som hadde noko å seia om sin frelsar. Då var det ei som sa : «Det er merkeleg at det skal vera så vanskeleg å seia noko om Jesus og det som har med livet i Gud å gjera, me som har så lett for å tala om andre ting.»

Denne erfaringa er vel ikkje ukjend for nokon av oss. At det er slik for eit verdsleg og ufrelst menneske, det kan me forstå, og det undrast me ikkje over. Men at det er slik for oss som er frelst og har lært Jesus å kjenna, som lever i trua på han, det blir ikkje berre årsak til undring, men også til mykje sorg og smerte og tvil på at me kan vera eit rett Guds barn.

Og det er vel ikkje rart at me som så gjerne ville seia noko godt om Jesus, me finn det så vanskeleg og blir så fāmelte så snart det er høve til å vitna om han, og som er så ordrike når det er tale om menneskelege og verdslege ting, at me spør om dette kan vera rett, om ein slik verkeleg kan leva med Gud. For våre tankar synest det heilt urimeleg, eller i alle fall uforståeleg. Men det er ein kjennsgjerning me ikkje kan koma utanom. at slik er me og slik har me det som oftast.. Eg for min del har nå levt med Gud i 40 år, men lyt framleis erkjenna at det er like vanskeleg framleis. -

Når samtalen går om menneskelege og verdslege ting renn orda lett over tunga, men når ordet blir gitt fritt eller samtalen kjem inn på åndelege ting, blir eg som Moses klaga for å vera både fāmelt og tungmelt. Og all den anfekting og lidning det har blitt årsak til gjennom åra, kan eg vanskeleg gi uttrykk for i ord.

Det første spørsmålet som melder seg er : Kan ein som har det slik, verkeleg vera frelst og leva med Gud? Til det trur eg me kan svara ja ut frā Skrifta sitt vitnemål. Me treng ikkje gå lenger enn til ordet vårt frā Rom. 7, så ser me at Paulus hadde det på same måten. Les det med ettertanke, hør og tenk over det de høyrer, sa Jesus til sine. Og om min tanke og erfaring frā eige liv, og det eg har sett hjå andre har noko betydning, så trur eg at det går ikkje an å leva i trua på Jesus utan å sjā og kjenna på dette arme og elendige menneske, som skaffar oss så mykje lidning og sorg og åndeleg fatigdom. Det høyrer med til livet i trua på Jesus, og vil fylgja oss så lenge me bur i denne jordiske hytta.

Det andre spørsmålet er : Kva er årsaka til at det er slik, eller kvifor er det slik? I ein kristens liv er det mykje viktig at me veit og ser kva som er årsaka, og kvifor det er slik, at me ser at det høyrer med til eit normalt trues liv eller gudsliv.

Når så mange sit bundne og har så van-

skeleg for å vitna om Jesus, så trur eg det for ein stor del kjem av manglende lys over det. I sitt indre menneske har dei «sin lyst i Guds lov», og ville så gjerne seia noko godt om Jesus som dei elskar, men så ser dei på seg sjølv korleis dei er, kjem i tvil på om dei kan leva med Gud slik dei er, og dei misser synet på Jesus og dermed krafta til å vedkjenna seg han og vitna om han.

Bibelens svar på spørsmålet om årsaka

Det finn me i Paulus sitt vitnemål her i Rombrevets sjuande kapittel.

Paulus seier at han har si gleda i Guds lov etter *sitt indre menneske, men i lemene mine* ser eg ei onnor lov, som strider mot lova i hugen min og gjer meg til ein fange under syndelova, den som er i lemene mine. Eg arme menneske! kven skal fria meg frå denne dødens lekam?

Her ser du årsaka til at du er slik du er, til at du har så lett for å tala om det menneskelege og verdslege, men så vanskeleg for å tala om Jesus. I det huset der du bur, er det to menneske, den gamle Adam som har butt der sidan du blei født til verda og som synest han har største retten som har butt der lengst, og det nye menneske som flytta inn då du kom til trua på Jesus. Desse to kjem aldri ut av det med kvarandre, for dei er så ulike, og ligg i stadig strid med kvarandre. Det vitnar Paulus om i Galat. 5, 13-26.

Guds ord seier at du som er frelst ved trua på Jesus, du blir ein framand og utlending på jorda (Hebr. 11, 13), men du blir også ein framand og utlending i ditt eige hus, i din eigen lekam, det gamle menneske har mykje vondt å seia om inntrengjaren som vil vera så mykje betre enn han som bur der frå før, ein mykje vanskeleg person å leva under same tak med. Men det er Gud som har gjort det slik, og for oss er det eit stort under, til sorg og til gleda, til hinder og skade, men og til stor nytte om det blir som Gud har tenkt.

Det er til stor nytte at me lærer å kjenna både oss sjølle og dei me skal bu i hus med, at me ser på dei med rette augo og høyrer med rette øyro på det dei seier. Så lat oss prøva sjå på dei slik Bibelen ser dei.

Mitt indre menneske, det nye menneske

Det er frå himmelen, gått ut frå Gud, med Guds sinn og natur, er reint og rettferdig og utan synd, det er likt Jesus vår eldste bror. Det er unfanga og født av Gud, ved Guds ord, av uforgjengeleg sæde, og kan ikkje synda av di det er født av Gud (1. Johs. 3, 8-9), det er frå himmelen, har sitt rike i himmelen, og skal tilbake til himmelen, det skal aldri døy då det er fri frå synda og dødens makt.

Det blei født inn i deg den dagen du kom til trua på Jesus, den dagen du ved Guds Ånd og ord fekk Jesus openberra for ditt hjarta slik at du såg Guds frelse som han har skipa til for alle folk, såg og trudde på Jesus. Med andre ord kan me seia at dette nye menneske er Jesus, som ved trua på Jesus og evangeliet om han, flytta inn i ditt hjarta og liv. Det førde til at du blei ein ny skapning, det gamle var forgjenge, sjå alt blei nytt. Ikkje slik å forstå at det gamle menneske var blitt nytt og blei forte, nei det er som før, kjennest som før, tenkjer og talar som før. Men Jesus har teke det bort frå Gud, da han gjorde det til inkjes på krossen (Rom. 6, 6). Alt er blitt nytt fordi Jesus er født inn i ditt hjarta og liv, du er derved blitt ein ny skapning for Gud, og også her på jorda er du ein ny skapning. Du eig Guds ånd, ved dei dyraste lovnader har du fått del i Guds natur så du flyr frå den tyning i verda som kjem av lysta, du har fått del i Jesu Kristi sinnelag, eitt nytt hjarta ved sida av det gamle der Guds lov er innskriven, ikkje med penn og blekk men ved den Heilage Ande, eitt nytt syn på deg sjølv, på Jesus og evangeliet, på Gud og hans ord, og nytt syn på dine medmenneske.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gäver.
Eksp.: M. Skumenes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tingling, oppsæiling, adresseforandring og gäver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

Når du nå ser at Jesus, det nye menneske i deg, skal bu saman i eitt hus, i ein lekam, med deg og meg og det me er av naturen, så er det ikkje å undrast over at der blir vanskar og konfliktar.

Etter ditt indre eller nye menneske har du di lyst i Guds lov. Du ville så gjerne vera og gjera det Gud vil, men du kjenner deg hemma av noko hjå deg som ikkje vil det Gud vil, som ikkje søker Guds æra men eiga æra og anseelse. Ditt nye menneske er med og syng med Jesper Krogdal: «Eg ville gjerne eiga ei tru så sterk og stor -, eg ville gjerne kjenna ein fred så djup og still -, eg ville gjerne eiga ein kjærleik stor og varm, som kunne varma andre som frys i ha tog harm -, eg ville gjerne leva eit liv som likna hans, eg ville gjerne lysa med litt av same glans - men om det lite luk-kast, så har eg ennå von : Mitt liv det er i Kristus den levande Guds Son». (songb. 421) Her er det det nye mennesket som lever og

syng, det som er født av Gud. Viljen har eg til å gjera det gode, men gjera det gode vinn eg ikkje. Så finn eg den lova for meg, eg som vil gjera det gode, at det vonde ligg meg for handa, klagar Paulus (Rom. 7, 16-25).

Når du nå har funne fram og lese 7. kap. i romerbrevet, er det ikkje som om du sjølv skulle skrive det ut frå di eiga erfaring? Slik er det å leva med Gud i trua på Jesus Kristus. «Men gjer eg det som eg ikkje vil, så er det ikkje lenger eg som gjer det, men synda som bur i meg», seier Paulus. Lat oss så sjå litt på den som bur i oss, det gamle eller naturlege menneske, kjøtet, synda som bur i meg, som er nokre av dei namna Skrifta brukar på

Dette elendige menneske

Det var og ein gong skapt og født av Gud, og åtte Guds liv og Ande i seg, den fremste av alle Guds skapningar på jorda. Men det fall frå Gud, blei røva frå Gud ved Satan si forføring, kom inn under synda og døden si makt, og fekk del i satan sitt sinn og natur. Det naturlege menneske er frå jorda, det er sjølvisk og elskar synda og verda, det er og blir vantru, trur på seg sjølv, på verda, på løgna og djevelen, men trur ikkje på Gud og hans ord, det elskar seg og sitt og sine, søker eiga ære og eiga vinning, det er fylt av begjær og får aldri nok, tilber skapningen framfor skaparen, tilber eigen viten, forstand og intelligens og eigne gjerningar, set si eiga ære i si skam, emnar på vondt frå sin ungdom av o.s.v.

Skrifta gjev oss eit rystande, men sannferdig bilet av mennesket: «For folk skal då vera sjølvkjære, pengekjære, storordige, stormodige, spottesame, ulydige mot foreldre, utakksame, vanheilage, ukjærlege, upålitande, baktalande, umåtelege, umilde, utan kjærleik til det gode, svikfulle, framfuse, ovmodige, slike som elskar lystene sine meir enn Gud, som har skin av guds frykt (kristendom), men fornekta hans kraft (det vil seia Jesus og

evangeliet om han som leid på krossen for oss). (2. Timot. 3, 2-5).

Passar dette bilete på deg? Så sant du er fødd av Gud og eig det nye liv i trua på Jesus, så ser og erkjenner du at slik er du. Alt dette finn du hjå deg, i ditt hjarta, sinn og tanke, i den lekamen du bur i og lever i. Steig du over det, eller for over det med ein harelabb, er det fare for at du ikkje er fødd av Gud. Eller om du fann noko du synest at du er fri for, så kjem det nok av at Gud har ikkje fått deg inn i lyset slik at du kjenner deg sjølv heilt ut.

Kven du så er, vil eg gi deg det råd at du tek ord for ord føre deg og tenkjer vel over om du ikkje finn det hjå deg sjølv. Jakob talar om ein mann som skoda sitt naturlege andlet i Guds spegel og gjekk bort og gløymde korleis han såg ut. For oss er det livsnødvendig å sjå oss i Guds spegel, både vårt naturlege andlet og det nye menneske som er født av Gud i Kristus Jesus.

Dette vonde og naturlege menneske er og blir slik til sin død, og om du ikkje er eller blir frelst, blir det slik til evig tid. Ved påvirkning av Gud og andre menneske, eller om det sjølv ser at der er noko å vinna ved det, så kan det tilsynelatande bli ganske forandra, bli godt og rettferdig og eiga menneske- og næstekjærleik og synast gudfryktig. Men i sin «bund og grunn» er dei slik Guds spegel viser oss at me er.

Og er du frelst og ein ny skapning inne for Gud, og i deg sjølv ved at Kristus og hans ånd er født inn i deg, så kan du ikkje jaga bort leigebuaren som bur i deg. Han vil fylgja deg som skuggen, og alltid minna deg på kven du er, og han er alliert med djevelen. *Det må du aldri gløyma*, at det er djevelen og hans allierte kjødet som talar gjennom den lov du finn i lemene dine, som Paulus talar om her i Rom. 7. Det avgjerande er kven sitt vitne-mål me lyttar til, anten kjødet eller Anden og Ordet. Dei som er slike at dei let kjødet rå-

da, dei trår etter det som hører kjøtet til, for lever de etter kjøtet skal de døy (Rom. 8, 5, 13). Men dei som let Anden råda, trår etter det som Anden trår etter — etter liv og fred. (Rom. 8, 5-9 og 13-14). Kven skal fri meg frå denne dødens lekam?

Gud vere takk ved Jesus Kristus, vår Herre

«For så elskar Gud verda, at han gav Son sin, den einborne, så kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men hava evig liv. - For Gud sende ikkje Son sin til verda så han skulle døma verda, men så verda skulle bli frelst ved han». (Johs. 3, 16-17).

«Men då tida var fullkommen, sende Gud Son sin, fødd av ei kvinne, fødd under lova, så han skulle kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barneretten. Og av di de er søner, har Gud sendt inn i hjarto våre sin Sons Ande, som gjer at me ropar: Abba Fader!» (pappa, Far.) (Galat. 4, 4-6).

Skrifta vitnar vidare at Jesus blei gjort til synd for oss, så me skulle bli rettferdige for Gud i han (2. Korint. 5, 21, at han er ei soning for verda si synd, for han ofra seg sjølv for oss ved å gi sitt liv og blod, og har med eitt einaste offer for alltid gjort dei fullkomne som vert helga (Hebr. 10. kap.) I og ved han har Gud gitt oss utløysing frå synda, skulda, domen og døden, ved hans blod (Efes. 1, 7), forlating for syndene etter rikdomen av hans nåde som han gav oss rikeleg. Vidare har Gud gitt oss eit evig liv, som han har lagt ned i Sonen, slik at den som har Sonen, han har livet (1. Johs. 5. kap.) Sidan me nå er rettferdiggjorde ved trua (på Jesus), har me fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus, han som me og har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i (Rom. 5, 1).

Alt dette, og mykje meir har Gud gitt oss i Jesus, for han som ikkje sparde sin einaste Son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn gi oss alle ting med han. Det kjem til oss ved ordet om Jesus, og det

blir vår personlege eigedom ved å høyra, sjå det som ligg i ordet og tru og setja lit til det.

«*Tenk på dette, lev i dette, så din framgang kan bli synleg for alle, gi akt på deg sjølv og på læra, hald ved med det I for når du det gjer, skal du frelsa både deg sjølv og dei som hører deg».* (1. Timot. 4, 15-16).

Dette er løyndomen i livet med Gud. Korleis trur du det ville gå om du tenkte på Jesus og ordet, og livde i det like mykje som du ser på deg sjølv og låner øyra til det gamle menneske, til di eiga fornuft og bedragelege hjarta, som Skrifta seier er verre enn alt anna, om du høyrdé meir på Gud og hans ord enn på dine skiftande og bedragelege kjensler. Tenkjer du på og lever i Ordet og det ordet seier om Jesus, då vil det nye livet få næring og veksa, gi deg fred og frimod i trua og kraft til å vitna om Jesus og vedkjenna deg han, til frelse og fornying for deg sjølv og dei som hører deg.

Tilbake til det me byrja med, når der er høve til å vitna om Jesus. Kven ser du på då? og kven tenkjer du på? Ser du på deg sjølv og korleis du er, kjenner etter korleis du føler deg og kva du har å fara med, og lyttar til kjøtet si røyst, då kjem du nok til å teia. For lova er gitt for at kvar munn skal tagna og bli ærelaus for Gud. Men tenkjer du på Jesus og ordet, og lever du i det, og let det stå til i tru på Jesus og hans velsigning over dine fatige ord, då vil det bli til velsigning og fornying for deg sjølv og dei som hører deg. Jesus, det nye menneske i deg, vinn skikkelse i deg og får makt over deg og brukar din lekam. Då vil det gamle menneske i deg dødast og missa si kraft. «Men døyder de gjerningane åt lekamen ved Anden, så skal de leva. For alle som vert drivne av Guds Ande dei er Guds barn» (Rom. 8, 13-14).

Det er ikkje berre du som er slik, men og-

så me som er kalla til predikantar har det på same måten. Av og til, ja ofte, har eg bedt mine medarbeidarar om å hjelpe meg med å skriva i bladet. Kvar svar trur du eg får? Nei, slikt kan eg ikkje og duger eg ikkje til, svarar dei. Så sant, så sant, kven duger vel til dette, seier Skrifta. Utan meg kan de ingen ting gjera, seier Jesus, og det gjeld absolutt alle, anten me har små eller store menneskelege evner og gåver.

Endå Paulus seier at *dugleiken er av Gud*. Av naturen er me alle lik Moses, som ba seg unna Guds store kall ved å seia: Send ein annan, eg duger ikkje, for eg har så tungt for å tala. Menneske er lik til alle tider, endå predikantane i Lekmannsmisjonen, og alle som skal fylgja Guds kall for å vitna om han, me har lett for å berre rekna med oss sjølve, og ha liten tanke for han som gir menneske munn og mæle og talar igjennom det som ingenting er.

Moses gjorde store ting i tru til Gud, og det same kan me gjera i tru til han som metta dei fem tusen med lite, han som vektet opp dei døde og gav dei liv, han som gav den vesle og veike gjetarguten David siger over bjørnen og løva og den 2-3 meter høge kjempa Goliat.

Tru på Gud og tru på meg, seier Jesus. - Den som vil gjera etter Ordet, han skal få erfara at læra er av Gud. Prøv å vitna om Jesus, tenk på han og rekna med han, og den som set si lit til han, kjem aldri på skam.

Det gjeld også deg som ikkje duger til å skriva, prøv å ha tru til han som har kalla deg. Eg synest å erfara at ikkje dei som duger mest menneskeleg er dei flittigaste, men dei som har tru til Gud, og ikkje søker eiga æra.

Amund Lid.

Åndelig velsignelse

Av Øivind Andersen

Vi skal i dag stanse ved et ord fra Efeserbrevet. Vi begynner, som vi pleier, med å be til Jesus om hans nåde over samværet på denne måte gjennem eteren. Vi takker deg Jesus for ditt ord, at vi også på denne måten kan få ta imot det. Jeg ber at du vil være med oss i denne stund, Herre, at du vil legge ditt ord riktig inn i vårt hjerte, og la oss være i stand til å ta imot det og gjøre bruk av det, og få eie alt som dette ord tilsier oss. Amen.

I efeserbrevet 1, 3 leser vi i Jesu navn : - «Lovet være Gud, og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus.» Amen.

Det er en lovprisning for noe som Gud har gitt oss i Kristus Jesus. Og hva det er, det er nesten ikke mulig å få sagt, for det omfatter alt. Skal vi forstå dette riktig, må vi i grunnen ta vårt utgangspunkt i det som sies i Guds hellige lov i Det gamle testamente. Jeg henviser til 5. Moseb. 28, og jeg siterer nokså sammentrengt og forkortet. Dersom du holder mine bud og mine lover, vil jeg storlig velsigne deg.

Det tales i det kap. om en velsignelse som kommer inn i vårt li v intil minste detalj, i alle de ting vi har med å gjøre, dersom vi holder Guds lov og Guds bud. Nå vet du at du og jeg har ikke holdt Guds lov, vi har tvert om gjort det motsatte. Og det er noe annet som også står i dette kap. som passer på oss. Dersom du bryter disse mine bud og mine lover som jeg byr deg i dag, da kommer jeg over deg og forbanner deg. Jeg er Herren.

Denne lovens forbannelse har vi fortjent, den har vi pådratt oss.

Dette var det Jesus kom for å frelse oss fra, og det har han gjort. Som vi nevnte i for-

lige lutherske time : Jesus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse. Han tok forbannelsen bort, og så har han gitt oss noe annet i stedet, forstår du, og det er nettopp velsignelsen. Det er bare en, en eneste en, som har rett til den velsignelse som Guds hellige lov tilsier, det er ham som har holdt budene, som har gjort alt det loven krever av menneskene, og han heter Jesus Kristus. Det er bare en, en eneste en, som har rett til å leve etter Guds hellige lov, for loven sier : Gjør dette, så skal du leve, og den som har denne retten, han heter Jesus Kristus.

Nå forstår du at dette har Jesus vunnet på våre vegne. Velsignelsen, retten til å leve, har Jesus kjøpt oss med sitt blod og med sin stedfortredende oppfyllelse av loven. Jesus er blitt det vi skulle ha vært, men ikke er, liksom han har gjort det vi skulle ha gjort, men ikke kan på grunn av vår synd. Og nå åpenbarer Jesus ved Faderens høyre hånd som vår talsmann, vår stedfortreder. Og nå sier Guds ord at det som han er der ved Guds høyre hånd, det er vi overfor Gud. Det er vi som er velsignet med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus.

Når du spør: Kan jeg vente at Gud skal velsigne meg, da er det spørsmål om hva Jesus har gjort, det er spørsmål om ditt forhold til Jesus da. Det er ikke spørsmål om dine gjerninger, og det er ikke spørsmål om hva du har gjort.

Skal du ha velsignelsen over ditt liv, da eier du den ved troen på Jesus. Jesus har gitt deg hele velsignelsen, og den ligger ferdig for deg i ham. Og denne lovprisningen, den er gitt til mennesker som i seg selv er alt annet enn syndfri. Den kommer som en lovprisning av Faderen som har fullført dette for oss, og har velsignet oss, merk deg det, velsignet oss

med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus.

Vi må sammenligne dette med et annet Guds ord som er gitt oss gjennem apostelen Paulus i Kollos. 2, 9: I ham - altså i Jesus - bor hele guddommens fylde legemlig, og *I er fylt i ham*. Har du tatt imot dette budskapet, du som hører på det? Har du sett hva du har i Jesus? Har du sett at hele velsignelsen er tilstede for deg? Du som har forbrutt deg, du som har syndet, du som har gjort ille, du har fått evig liv, du har fått all åndelig velsignelse, du er fylt med hele Guds fylde i en stedfortreder, som har gitt seg selv for deg, og så forkynnes det nå av Gud at dette ligger ferdig for deg i ham. Du skal høre dette og sette din lit til det. Det er ved troen på Guds løfte at du og jeg eier dette, ved at vi hører det og ikke avviser det, ved at vi hører det for å sette vår lit til det.

Du kan ikke gjenopprette det du har forbrutt ved din synd, og det er det heller ingen som har bedt deg om, men Jesus har gjenopprettet det, jag ikke bare det, han har gjort langt utover det. Det Jesus har gjort, går i sin herlighet og rikdom langt utover det som vår elendighet er elendig, hvis du skjønner hva jeg mener. Det leser vi om i Rom. 5, 15-17, men for tidens skyld har vi ikke tid til å gå inn på det akkurat nå.

Men du skal altså være klar over at det er *Guds ord* at du er velsignet med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus. Og så spør jeg: Trenger du mer?

Det blir ofte sagt i dag at Gud har mer å gi. Her må vi svare: i har fått *alt* i Kristus. Vi kan ikke få mer enn Jesus, og Guds ord sier uttrykkelig: *I ham er I gjort rike på alt*. Hva vi enn kan oppleve av velsignelser i vårt daglige liv, er de en frukt av at vi eier velsignelse i Kristus Jesus. Og største velsignelsen er jo den at jeg eier Jesus, han er mitt liv, i ham er jeg gjort rik på alt, i ham er jeg fylt med hele Guds fylde, og alt det han gjelder for, det gjelder jeg for i himmelen hos Gud.

Dette er budskapet som kommer til deg gjennem dette enkle ord fra Efeserbrevets første kapittel, og fra mange andre ord også som jeg ikke har anledning til å sitere nå. Og nå spør jeg deg: Hvordan stiller du deg til et slikt budskap?

Du innser vel at du trenger det, gjør du ikke det? Hele hemmeligheten i kristenlivet er å ta imot det Gud forkynner. Hemmeligheten er ikke at du skal gå og vente på at du skal annerledes, men å høre hva Gud allerede har gitt og hva han allerede har gjort, hva som allerede ligger ferdig for oss i Guds egen Sønn, at det er Gud selv som ber oss om å regne med det, stole på det, fortrøste oss til det. Den som tror på ham skal ikke bli til skamme, står ikke bare en gang i Bibelen, men omgjen og omgjen. Så hør da dette du som tror på Jesus!

Dette er det Gud har gitt deg, og dette er det du skal rekne med i all din hjelpeøshet og fattigdom.

Men til slutt vil jeg også få sagt til deg som hører dette, og ikke er en kristen. Du har den samme rett til å tro på Jesus, som vi har som tror på ham. Vi har ikke noe fremfor deg i oss selv, og du er ikke under Guds dom fordi du har syndet, men fordi du ikke tror på Jesus. Du skal være klar over det, du som ikke er en kristen, at alt det vi som kristne taler om, alt det vi eier i Krisus, og alt det vi ved Guds nåde får lov å rose oss av iham, det har du akkurat den samme rett til som vi har. Jesus døde for deg, Jesus kjøpte også deg fri fra alle dine synder, Jesus oppfylte hele loven også i ditt sted, Jesus har altså skjenket og gitt deg alt hva du trenger for at du kan ha Guds velsignelse over hele ditt liv. Hva sier du til det? Hør det! takk Gud av hele ditt hjerte for det og sett hele ditt hjertes tillit til det! Amen.

Avskrift etter lydband fra den lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea.

Bønnens arbeid

Av Ole Hallesby

Bønnen om vekkelse.

Endelig har vi bønnen for de *uomvendte*. Denne del av bønnens arbeid er kanskje den vi best forstår og tar opp. Hos de fleste troende er det jo en lengsel etter *vekkelse*. - Trangen til å se sjeler frelst er det drivende moment i nesten all kristelig virksomhet i våre dager. Vekkelsen står for så vidt alltid på dagsordenen nå. Det tales meget om å få vekkelse. Det gjøres også meget for det. Ja, det bes heller ikke så lite om det.

Derfor ser vi også at Gud av og til kan sende vekkelse.

Men det er likevel noe her som skulle mane oss til ettertanke, særlig med hensyn til vår bønn. For det første vil jeg nevne dette at vekkelsene er så sjeldne. Som regel går det årtier mellom vekkelsene i bygdene og byene. Dernest vil jeg nevne at vekkelsene også vanligvis er meget lokalt begrenset og små. Endelig vil jeg nevne at de ofte representerer liten åndelig kraft. Ikke så å forstå at det mangler krefter. Det er ofte en voldsom, nesten brutal kraft til stede. Men det viser seg ofte, særlig etter vekkelsen, at det var meget menneskekraft og lite gudsraft i virksomhet.

Og grunnen til alt dette er den at vårt bønnearbeid sviktes.

Vi lengter etter vekkelse, vi taler om vekkelse, vi arbeider for vekkelse, ja ber også litt om vekkelse. Men vi går ikke inn i det bønnens arbeid som er den egentlige forberedelse for enhver vekkelse.

Mange av oss misforstår Åndens arbeid med de *uomvendte*. Man tenker seg at dette arbeid vesentlig er begrenset til vekkelsestidene. I mellomtiden mener man at de *uomvendte* ikke egentlig er gjenstand for noen påvirking fra Gud.

Men dette er en fullstendig misforståelse. Ånden arbeider uten avbrytelse under vekkelsene og mellom vekkelsene, selv om hans arbeid er forskjellig, og dermed også virknigen i sjelene.

Dette Åndens arbeid ligner mineringsarbeid. Ånden skal spreng i stykker synderens harde hjerte og lettsindige motstand mot Gud. Vekkelsen blir å ligne med den tid da mineskuddene avfyres. Tiden mellom vekkelsene svarer derimot til den tid da de dype hullene møyssommelig bores i det harde fjellet.

Å bore disse huller, er et hardt vanskelig og tålmodighetsprøvende arbeid. Å tenne lunten og avfyre skuddene er både et lett og interessant arbeid. Da ser man virkelig «resultater» av sitt arbeid. Det vekker oppsikt, skuddene smeller, og steinen spruter lange veier.

Det skal øvede folk til å bore. Lunten derimot kan hvem som helst tenne.

Fra dette utsiktpunkt faller det et skarpt lys over vekkelsenes ellers så merkelige, ja uforståelige historie.

Det er nok av folk som vil tenne lunten. Vi vil alle gjerne være vekkelsespredikanter. Ja, enkelte er endog så ivrige at de tenner lunten før det finnes noe hull eller noe sprengstoff. Og så blir «vekkelsen» deretter: et lite fyrverkeri!

Under vekkelsen er vår omsorg for sjelene så store at vi alle er i aktivitet. Ja, enkelte er så aktive at de nesten er en fare for sine omgivelser under et ettermøte. Men når vekkelsen har lagt seg og de dagligdagse, kanskje tørre tider igjen kommer, da er omsorgen og aktiviteten forsvunnet hos de fleste.

Men da er det Ånden kaller oss til det stille, vanskelige, tålmodighetsprøvende arbeid, ved vår daglige og utrettelige bønn å bore helig sprengstoff inn i de *uomvendte* sjeler. Og når det vanskelig varer så lenge mellom vekkelsene, så er grunnen ganske enkelt den at Ånden ikke finner noen av de troende som vil ta opp dette tunge mineringsarbeid.

Vekkelse vil vi alle ha, men å bore hullene i det harde fjellet vil vi høgst at de andre skal gjøre.

Det finnes, Gud skje lov, i bygd og by, enkelte som tar opp dette tålmodighetsprøvende arbeid. Herren glede deg og lønne deg, bror og søster! Men fremfor alt, må han gi deg *utholdenhets* i din hellige tjeneste.

I denne forbindelse vil jeg si et par ord også om *måten* vi best bør innrette vår bønn om vekkelse.

Får bønnens ånd gi oss virkelig omsorg i hjertet, så vil vi være med og be om vekkelse i dette ords videste mening: en *verdensvekkelse*. For vi ser jo at det er dette verden nå trønger mer enn noe annet. Ja, mange av oss spør visst i rådvillhet: hvor bærer det hen med forbitret klasehat og klassekamp, med den stadig stigende rovgriske kamp mellom nasjonene om penger og makt, den hemmelige kapprustning mellom stormaktene, den private og offentlige forakt for Guds lov og Guds evangelium? Hvor bærer dette hen, hvis det ikke kommer en vekkelse så vid og almen at den hemmer synden i alle verdensdeler og gir evangeliet nye arbeidsmuligheter i den lett-sindige og frekke slekt som i dag befolkjer vår jord?

Bønnen om vekkelse vil, ut fra vår næværende nød, samtidig forme seg som bønn om en *landsvekkelse*. Folkets liv er et levende hele og henger sammen fra den ene landsende til den annen. Mammonstreldom, dansegalskap, fornøyelsessyke, usedelighet, drukkenskap og forakt for Guds ord er synder som holder på å gjennomsyre hele folket, i bygd og by, fra øverst til nederst. Skal denne usalige utvikling stanses så folket ikke synker ned i gudsfornekelse, rasjonalisme eller tvil, så øyner vi intet annet redningsmiddel enn en stille, sterk og sunn vekkelse som kunne nå alle lag i folket i hver bygd og by.

Men denne omfattende bønn om vekkelse må alltid være underbygd av bønn om vek-

kelse i vår grend, i vår by. Også her gjelder det å «begynne fra Jerusalem». I denne innerste ring er det at hver enkelt av oss har sitt største ansvar. Og først ved å være tro her, settes vi av Ånden over større og videre bøn-neoppgaver.

Her vil vår bønn om vekkelse ganske sikkert bli mest fruktbar, hvis vi tar opp forbønnen særlig som en forbønn for *enkelte* personer.

Det viser seg jo at de aller fleste av oss som er blitt omvendt, vi hadde en eller annen forbeder som bar oss personlig frem for Gud i den tid vi levde uomvendte. Og det syns meg at ingen er så fattig som den som ikke eier en eneste forbeder som bærer ham personlig og vedholdende frem for Gud.

Derfor skulle vi gå inn i *denne* tjeneste og bli personlige og regelmessige forbedere for bestemte enkeltpersoner. Be bønnens ånd om å få anvisning av ham de enkeltpersoner som du skal bli forbeder for. Gjorde alle troende dette, så ville Ånden fordele de uomvendte i enhver krets på de troende forbedere, så det til sist ikke var et menneske uten sin gudhen-givne og trofaste forbeder.

Da skal det ikke bli lett å leve i synden for disse mennesker! Da skal det hellige sprengstoff bli boret daglig inn i deres sjel og grunnen sprengt vekk under deres ubot-ferdige liv.

I de bygder og byer, hvor man har troende som går inn i denne hellige bønnetjeneste, der kommer vekkelsen. Den kan ikke *tvinges* frem, heller ikke trylles frem. Men Herren sender den så snart som det blir åndelig adgang for den. Enkelte steder må det kjempes både lenge og hardt. Og motstanden overvinnes ikke uten «ved bønn og faste», som Jesus sier et steds. Mark 9, 29.

Enkelte steder kommer oppfyllelsen av bønnene i form av et veldig vekkelsesvær, andre steder som en sakte susen. I det siste tilfelle blir aldri mange vakt på en gang. Bare en enkelt eller et par. Men til gjengjeld går den

stille vekkelse sin gang gjennom lange tider, ofte flere år. Jeg hører av og til på mine reiser om enkelte få steder hvor vekkelsen så å si ikke stanser. Herren legger til enhver tid dem som lar seg frelse, til menigheten, slik som det står så skjønt fortalt om de første kristne. Ap.gj. 2, 47.

Vi skal takke Gud for vekkelsen, i hvilken form han enn sender den. Men det synes meg særlig løfterikt når den kommer som en sakte susen.

Et arbeid som ikke kan erstattes.

Innen jeg avslutter dette avsnitt om bønnens arbeid, ønsker jeg å understreke at det er et arbeid som ikke kan erstattes av noe annet arbeid i Guds rike.

Dette trenger vi alle å bli minnet om, for vi har lettest for å se det akkurat omvendt: når vi er riktig opptatt med arbeidet i Guds rike, så kan vi uten fare slå litt av på den tiden vi bruker til bønn. Denne tankegang ligger oss alle i blodet. Og Satan sørger for å puste liv i den i rette tid.

Derfor gjelder det at Guds ånd får brenne inn i våre hjerter denne hemmelighet at det viktigste arbeid vi har, det utfører vi på kne, alene med Gud, borte fra verdens larm og menneskenes beundring.

Dette arbeid er det viktigste, fordi det er forutsetningen for alt annet arbeid vi skal utføre i Guds rike: for preken, sjælesorg, møter, foreninger, styremøter, organisasjon og pengeinnsamling. Hvis ikke bønnens arbeid går forut for og følger det øvrige arbeid, så blir dette ikke annet enn menneskeverk, utført med mer eller mindre dyktighet, og mer eller mindre slit og mas som gjør både oss selv og de andre trette.

Bønnens arbeid er forutsetningen for alt annet arbeid i Guds rike, av den enkle grunn at det er ved bønn vi får tilkoblet de himmelske krefter til vår kraftløshet, de krefter som kan gjøre vann til vin og flytte fjell i vårt eget og i andres liv, de krefter som vekker

de sovende og oppreiser de døde, de krefter som overvinner festninger og gjør det umulige mulig.

Det er sikkert mange av oss troende som ikke er oppmerksomme på bønnens *arbeid*. Man ser på bønnen vesentlig som et middel som holder gudslivet oppe fra dag til dag, midt i den verdslige atmosfære som vil kvele det lille og skrøpelige liv. Og bønnen blir deretter: en snever sirkelgang omkring oss selv og våre nærmeste. En sirkelgang som av og til utvides en liten smule når vi samles med Guds folk, og Guds rikes mektige oppgaver ute og hjemme legges frem for oss. Men kommer vi så hjem igjen i det daglige, trekker bønnesirkelen seg sammen igjen.

Ja, i sannhet, det er bare bønnens ånd som kan lære oss å *arbeide* i bønn, å benytte bønnen som *arbeidsredskap*. Og hver gang vi får se egoismen og makeligheten i vår bønn, får vi rope i vår nød og hjelpefølget til ham som gir gjerne og uten å bebreide. Han skaper, det vil si: frembringer det som ikke er. Gud skjær lov!

Til denne Andens undervisning i bønnearbeidet hører også dette at vi lærer å *ta tid* til å be.

Ethvert arbeid krever tid. Går det opp for oss at bønnen er en del av vårt daglige arbeidsprogram, så går det også opp for oss at vi må innrette vårt dagsprogram slik at det blir tid også til dette arbeidet, akkurat som vi skaffer tid til andre nødvendige arbeider, som å spise og kle oss.

Et slikt forbederarbeid som ovenfor er antydet, vil jo selvfølgelig ta tid. Og ingen andre vil derfor kunne utføre det enn de som er villige til å offre også av sin tid. Bare dette er nok til å si oss at forbeder-arbeidet bare kan utføres av den som har den *villige* ånd. De andre vil finne mer enn nok av gyldige grunner til å la dette arbeid ligge urørt: de har ikke tid, og de kan heller ikke skaffe tid!

Skal dette bønnearbeid lykkes, så må det også bli plan i det.

For mange er planløsheten nok til å gjøre deres bønneliv uproduktivt og fruktesløst. De har ingen bestemte tider for sin bønn, men tar en bønnestund når det passer og når de får tid. Det hele er gitt tilfeldigheten i vold. Og hva de ber om, avgjøres på samme tilfeldige vis, og beror vesentlig på to ting: for det første, hvor mye tid de får til å be, og for det annet: hva de i øyeblikket husker å be for.

Og da forstår man snart hva det blir til. Fienden skal nok sørge for at de «får» så liten tid til å be at det bare av den grunn blir minjmalt det som kan utrettes i bønn. Dessuten vil han også sørge for at man blir distraher og glemmer de ting som særlig trenger forbønn.

Nei, bønnelivet krever plan og målbevissthet.

Jeg må vite hva jeg har å gjøre i lønnkammeret før jeg går der inn, hvilke personer og hvilke grener av Guds rikes arbeid jeg skal bære frem i bønn. Ettersom Ånden får utvist vår somsorg og vår bønnesirkel, blir det mange ting. Og når må ikke en så tilfeldig ting som min glemsomhet få hindre meg i å utføre dette arbeid. Har jeg vanskelig for å huske hver enkelt person og hver enkelt sak, så får jeg hjelpe min hukommelse ved å skrive det opp.

Johannes Johnson fortalte engang om en misjonærfrue som etter hvert lot seg opplære i forbønnens hellige gjerning. Som følge av det fikk hun stadig mer og mer å be for. Til sist greidde hun ikke å huske det alt og så tok hun resolutt og skrev det ned i en notisbok alt sammen.

Når hun skulle be, så tok hun ganske enkelt notisboken frem og talte med sin Gud om det ene etter det andre som stod notert der. Og så holdt hun på å be for alle disse personer og saker. Og fikk hun nye bønneemner, så skrev hun dem inn i sin lille bok. Etter som Herren bønnhørte henne, så strøk hun ut den post i boken. Og så føyde hun til i margen: takk.

Det fantes bønnebøker i gamle dager hvor man fikk seg forelagt bønneformularer for morgen og aften og særlige tilfelle i livet. Jeg har aldri hatt stor tro på dem, skjønt de nok også har vært til hjelp for enkelte. Men en slik bønnebok som misjonærfruen hadde, vil jeg anbefale det beste jeg kan.

Vårt bønnearbeid vil lett få noe skjematiske og rutinemessig over seg. Derfor gjelder det å innrette bønnen så personlig som mulig. Det summariske og alminnelige vil lett gjøre den upersonlg. Ber man således for en person, så bør man nevne noe bestemt i vedkommendes liv eller forhold. Ber man for en organisasjon, så bør man nevne enkelte personer som er knyttet til arbeidet og ellers bestemte vanskeligheter eller oppgaver som til hver tid måtte foreligge.

Dette gjør vår bønn lettere for oss. Den blir mer personlig. Dessuten får den et konkret innhold, istedenfor den mer summariske bønn at Gud vil velsigne eller hjelpe. Det er denne tanke også Luther er inne på når han understreker at vi i vår bønn skal be om *noe bestemt*.

Tar vi forbønnens arbeid på denne måte, da sier det seg selv at det vil ta tid, så mye tid at det vel knapt blir mulig for oss å ta med alle våre bønneemner hver dag. Derfor vil det bli naturlig å fordele dem på ukens seks dager. Og så tar man dem alle når søndagen kommer; for da har man jo så mye mer tid til å be. Selvfølgelig vil det for enhver av oss være enkelte personer eller saker som til de forskjellige tider legges slik på vårt hjerte at vi må be for dem hver dag.

Vår tids kristne er *flittige* folk.

Vi lever ikke for intet i *arbeidets* århundre. Aldri er det i Guds menighets historie arbeidet mer enn nå. Det har aldri vært så mange arbeidere. Aldri har arbeidet vært så vel organisert.

Og arbeidet fordeles mer og mer. Hver arbeidsgren organiserer seg. Over alt går arbeidet fra dag til dag. Et tungt og krevende

arbeid. Det må ofres, og ofres stadig : kraft tid, interesse, penger.

Men den sørste vanskelighet er likevel at de mange organisasjoner har hver sine funksjonærer, men det folk de alle vender seg til er vesentlig det samme. Og de er i grunnen ikke mange heller.

Når så tidene blir trange, blir det vanskelig for de fleste å avse både tid og penger. Som følge av det blir konkurransen mer følbar. Av det følger igjen at mange ikke bare blir trette, men også bitre.

Maskineriet er blitt stort og innviklet.

Mange røper allerede høyt på *innskrenking*. Ikke noe nytt må startes. Og det gående arbeid må innskrenkes, så sant det bare lar seg gjøre.

Andre går ikke så radikalt til verks. De røper på *organisasjon*. Vi lever jo i organisasjonsens tidsalder. Disse mener at en *bedre organisering* enn den vi har, vil hjelpe.

Atter andre vet ikke noe å foreslå til å avhjelpe katastrofen. De bare sukker og spør hvor lenge vil dette gå?

Når jeg ser på situasjonen i dag innen vårt frivillige kristelige arbeid, så er det ikke egentlig slike tanker som vekkes hos meg.

At det er et misforhold mellom maskineriet og drivkraften, det er vi visst alle enige om. Men for meg faller det ikke naturlig å fjerne dette misforholdet ved å beskjære maskineriet, all den stund det er adgang til å øke drivkraften, så misforholdet kan løses på den måten.

Jeg kan huske så langt tilbake som det at man drog treskemaskinen *med håndkraft* i

min hjembygd. Det var flere skift, og det var et meget tungt arbeid, for maskinen skulle jo gå så fort som råd var.

Nå derimot gjøres det annerledes. Ved hjelp av motorkraft tresker man hundre ganger så mye pr. dag. Og likevel sliter man ikke så mye nå som dengang. Det er drivkraften som gjør utslaget Den tresker, rister og renser kornet på en gang. Det spares mange mann på det vis.

Jeg tenker ofte på dette når jeg ser på situasjonen i vårt kristelige arbeid. Når maskineriet er blitt for svært for oss, så er det fordi vi drar med *håndkraft* det som skulle gå med *himmelkraft*.

Jeg vet godt at vi ber, både i enerum og i samfunn. Meun jeg er redd for at det ikke er *der* vi legger vårt egentlige arbeid, og at det derfor heller ikke er den guddommelige kraft vi setter vårt håp til når det spørres om arbeidets drift og fremgang. Derfor blir arbeidet så anstrengende og så trettende for oss.

Himmelkraften står til vår rådighet.

Det spørres bare om vi får kontakten i orden. La oss be om bønnens ånd. Han vil ta oss med inn i det rom i verkstedet, hvor kraftledningene ligger. Over døren til det rom står det skrevet : «Intet skal være umulig for eder.»

Hva det i fremtiden skal bli av vårt høy-spente kristelige arbeid, beror hverken på innskrenkning eller omorganisering - Det beror på om Guds ånd får oss til å ta opp *bønnens* arbeid.

Fra Bønnens Verden

Kunnskapsvisshet] – truesvisshet

Men tru er full vissa om det ein vonar, overtyding om ting ein ikkje ser (Hebr. 11,1)

Då menneske er eit åndsvesen er det ikkje

sin eigen herre. Guds ord og livet si erfaring vitnar om at alle menneske lyt ha noko å tru på. Medan dei briska seg med at dei var vise,

vart dei därar, og bytte den uforgjengelege Guds herlegdom i eit bilet, ei etterlikning av eit forgjengeleg menneske og fuglar og firføtte dyr og krek, seier Skrifta om menneske. Den legg til at dei bytte bort Guds sanning i lygn og æra, og dyrka skapningen i staden for skaparen (Rom. 1, 23 og 26.) Menneske lyt alltid tru på noko utanom seg sjølv, og setja lit til noko utanom seg sjølv, sjølv om det ofte skjer ubevisst.

Av den grunn er det mykje viktig at vi får kunnskap om sanninga, slik at vi veit kva vi opnar trua si dør for. Sidan faller sin dag har menneskehjarta vore ope for løgna og vantrua, det er medfødt, og difor vil dei helst høyra og tru løgna, og dei aller fleste vert verande i løgna og vantrua si teneste alle sine levedagar.

Av Skrifta ser me at dei fleste i Israel fekk opplæring i Guds ord, og fekk såleis sann kunnskap om Gud og Guds rike. På denne måten fekk dei alt frå ungdomen ei kunnskapsvisshet som gjorde dei viss på at det finst ein Gud, at det finst ein himmel og eit helvete, frelse og foraping. Men i denne kunnskap ligg det også ein stor fåre. Kva for ein fåre er det? Fåren ligg i det at dei tilba Gud og trudde at kunnskap saman med gjerningar skulle gi dei evig liv og barnekår hjå Gud, gjera dei rettferdige for Gud og gi dei adgang til Guds himmel. Skrifta seier at Israel sökte ei rettferds lov, men dei vann ikke fram til ei slik lov. Kvifor? Fordi dei ikke sökte henne ved *tru*, men tenkte de skulle vinna fram med gjerningar. Dei støytte seg på støytesteinene, Jesus. (Rom. 9, 31.)

Denne kunnskapsvisshet kan nå langt når det gjeld arbeidet og tenesta for Gud i det ytre Guds rike. Jesus seier at på den ytterste dag skal de koma mange som viser til at dei tala profetord i Jesu namn, dreiv ut vondt ånder i Jesu namn og gjorde mange under i hans namn (Matt. 7, 22). Og det var nok ingen av dei leiande i Israel som trudde dei gjorde urett då dei ropa: Bort med Jesus, gi

oss Barrabas fri. Tvert i mot trudde dei at dei tente Gud og Guds rike med det.

Denne kunnskaps-vissheten fekk tidleg innangang i den falne slekt, truleg alt då Kain slo Abel ihel. Ingen ting har vel skada Guds rike på jord som den, det vitnar alle martyrene sitt blod om. Guds ord og den kunnskap det gir, er mykje nødvendig, om ordet er forstått rett, og menneske har teke den rette meinings av det, men den åleine kan aldri gi liv i Gud.

Kva kan hjelpe oss menneske bort frå ein slik färleg sjeletlistand? Det kan åleine den Heilage Ande gjennom Guds ord. Men Herren må ha nokon å senda hjelpe gjennom, slik han gjorde gjennom profetane i den gamle pakta, for å visa folket kvar dei gjekk feil og for å visa dei veien til livet. Slik er det også i vår tid.

Kunnskapstrua har sitt ankerfeste i dat *eg veit*, dat *eg vil*, og dat *eg gjer* og dat *eg er*. Det er ein grunn som ikkje held i døden og inne for Gud. For å prøva hjelpa deg bort frå denne bedragelege grunnen, vil vi opna den døra Jesus opna for Nikodamus: Det seier eg deg for visst og sant, ingen kan sjå Guds rike utan at han blir født på nytt, fødd av Anden. Det er Anden som gjev liv, kjøtet gjer ikke noko gagn.

Kjøtet, det gamle og naturlege menneske, med sin kunnskap og sine gjerningar kan aldri gi liv. «La meg i bokstavens vesen ei bli-ve, som kun gjør utvortes ærbar og fin, Anden la loven i hjerte innskrive, så jeg i sannhet kan kalle meg din», syng sangaren. Men å gi opp sin kunnskap og eigne gjerningar, det er det siste eit menneske vil, då det grunnar si tru på frelse og salighet på det. Gir ikke menneske opp trua på det, vil det ikke bli noko truesvissitet. Paulus seier at han måtte tapa det alt for å vinna Krisus.

Kva er truesvissitet?

Det kan vel aldri forklarast, slik vi gjerne ville, det er noko me kjem til å sjå og forstå på erfaringa sin veg. Det tek til ved eit møte

med Gud, gjennom hans ord, når hjarta lyt bøya seg under den tunge sanninga : Ikkje har eg liv, ikkje har eg tru, ikkje vilje eller evne til å gjera det Gud vil, eg er seld under synda — fortapt. I det hjarta der trua si dør blir opna for denne sanninga, der blir ikkje kunnskapen nok, der blir det erfaring av hjelpeleysa og død. På denne erfaringa sin veg lærer ein å kjenna seg sjølv, slik Gud viser at me er i hans ord, at i meg og mitt kjøt bur ikkje noko godt, alt sig makteslaust til jorda.

Først der får vi bruk for Guds nåde. Der er Herrens Ande for å leggja ordet om Jesus inn til syndarhjarta. Hjå det menneske der hjartedøra ikkje vert lukka for Jesus og ordet om han, men blir motteke, der skjer det største under på jorda: Eit nytt liv vert født, eit menneske blir født på nytt, og ein ny Herre kjem på trua i hjarta og liv. Eit Guds barn er født, men ei ny Ånd, nytt sinn, med fred og glede i hjarta, med barne-rett og barnekår hjå Gud, og all synd og skuld er forlaten og borde hjå Gud. Dette gjer Guds andre tru og vissa for ved Guds ord, ved det ord hjarta høyrer og set lit til.

Det er enkelt for den som ser det og har erfare det, men du og du for mange dagar i

syndenød og hjarteangst før alle om og men tagnar.

Den gudgivne trua, opeberringstrua, har sitt ankerfeste på Golgata. Jesus og det som hende der, er denne trua sin opphavsmann og fullendar (Hebr. 12, 2). «På nåden i Guds hjerte, som Jesus frem har bragt, syng Rosenius. Jesus bar fram det offer i liv og død som menneske måtte ha for å bli rettferdig for Gud.

Men alle som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds barn, dei som trur på namnet hans, som ikkje er fødde av blod, og ikkje av kjøts vilje, og ikkje av manns vilje, men av Gud. (Johs. 1, 12.)

Den trua som er fødd av Gud er den sterkeste makt på jorda. For alt som er født av Gud, det sigrar over verda. Og dette er den siger som har sigra over verda: vår tru (1. Johss. 5, 4-5). Inga naud i eldovnen, ingen piskeslag, tortur eller bål kunne knekka den eller øyda denne trua.

Du som har fått denne gudgivne trua, du er og lever i seierens rike. Ver tru til døden, så har Jesus lova deg livsens kruna.

Odd Dyrøy.

Kven seier då de at eg er?

(Matt. 16, 13-17)

Synet på Jesus og på kven han er, det er ulikt og mangfoldig millom oss menneske. - Det var det i Jesu eiga samtid, og det er det framleis i vår tid.

Det er synet på Jesus, trua på han og kven han er, som avgjer vår evige lagnad. Det er det som avgjer om me skal bli millom dei som kjem inn i den evige frelsa og saligheit heime hjå Gud, eller me skal bli i vår fortapte og fordømte tilstand borte frå Gud i all æva. Det avgjerande er om me kjenner Jesus rett, trur

rett om han og tek imot han slik Skrifta vitnar om han. Det er det evige livet at dei kjenner deg, den einaste sanne Gud, og den du utsende, Jesus Kristus, seier Jesus i Johannes ev. 17, 3.

Ein gong då Jesus og læresveinane hans kom til bygdene kring Cæsarea Filippi spurde han dei :

Kven seier folk at eg er?

På det spørsmålet svara dei at sume sa han

var Johannes døyparen, andre at han var Elias, og etter andre trudde han var Jeremias eller ein annan av profetane.

På denne måten skildest folket i synet og trua på Jesus i hans eige folk og hans eiga samtid Skrifta viser klart at svært mange heldt han for ein profet, som på linja med dei gamle profetane var eit menneske kalt og sendt av Gud til folket. Mens andre, særleg prestane farisearane og dei skriftlærde, såg han som ein opprørar som reiv ned dei gamle lærdomane og Guds rike som dei hadde fått overlevert frå fedrane. Dei såg han som eit overspent menneske som spotta Gud ved å seia at han var Guds Son, og det var grunnen til at dei stod han imot og til slutt tok livet hans. Noken trudde og sa endå til at det var djevelen som stod bak han og gav han kraft til å driva ut vonde ånder og lækja sjuke. Mange trudde at han var komen frå Gud, at det var Gud som gjesta sitt folk og gav han kraft til å lækja sjukdom og vanhelsa, reinsa dei spedalske, og løysa dei bundne. Men felles for dei alle var at dei trudde han var berre eit menneske, Dei lova Gud som hadde gjeve menneske ei slik makt. Berre nokre få trudde og sa som ter: Du er Messias, den levande Guds Son.

Slik skilst også folket i dag i synet på Jesus og kven han er. Mange trur og seier også i dag at han var ein profet, eit stort og godt menneske, som kom for å visa oss korleis me skal leva som menneske, med andre ord eit føredøme for oss. Men dei trur ikkje han var Guds Son, trur at han levde, for dei talar om han berre i fortid og hans store menneskekjærlek, men at han sto opp att og lever ennå i dag trur dei ikkje, heller ikkje at han døydde for våre synder og sona dei ved sitt blod. Mange av dei avviser også undera han gjorde, og bortforklarar dei på naturleg vis.

Atter andre trur nok med sin forstand at Jesus var Guds Son og verda sin frelsar, slik dei har hørt og lært i reim, skule og kyrkja. Dei kan vera med å hylla han jul og påske og

andre høgtider og anledningar, utan at han er blitt deira personlege frelsar og einaste håp som er flytta inn i hjarta og liv. Det dei har lært og veit om han og trur for visst med forstanden, har ikkje nått hjarta, og er utan innflytelse på livet, så Jesus er ikkje blitt herre i hjarta. Dei fortset å leva på verdsleg vis til kvardags.

Noken har det på same vis som dei jødane som trudde på Jesus då han talte slik, men dei torde ikkje kjennast ved det, for dei var redd for folket, redd for å bli utstøytt or synagoga, redd for fylgjene, for Jesu Kristi vanæra.

Kven seier då de at eg er?

Her vender Jesus spørsmålet til læresviane, til oss som trur på han som vår frelsar. For oss personleg er det ikkje kva andre seier om Jesus som er det avgjerande, men kva *eg* trur om han og seier at han er.

«Kva tykkjer du om Jesus Krist? Det må du syndar vita visst, så du kan Herren svara. For finn du ikkje svaret før, når han ein dag som domar spør, då vil du ille fara. For derpå liv og døde stend, om *Kristus rett av deg vert kjend*. For er han berre Davids son, om og så stor som Salomon i visdom, makt og æra, han ennå ikkje er den mann som liv den døde giva kan, og sæl ein syndar gjera.»

Slik skriv Elias Blix, og me gjer vel i å tenkja over kven me trur Jesus er, og vårt forhold til han, medan det ennå er nådetid. Og det gjer me best ved å sjå kva Skrifta seier at Jesus er.

Då Kristus blei fødd gjekk det såleis til. Ein engel kom til Josef og sa: Ver ikkje redd å ta Maria festermøya di heim til deg, for det som er avla i henne er av den Heilage Ande. Ho skal eiga ein son, og han skal du kalla Jesus, for han skal frelsa folket sitt frå syndene deira (Matt. 1, 20-21). Og til Maria kom engelen og sa: Du skal verta med barn og få ein son, og kalla han Jesus. Korleis skal det gå til når eg ikkje veit av mann? sa Maria.

Engelen svara : Den Heilage Ande skal koma yver deg, og krafta åt den Høgste skal skygga yver deg, difor skal og det heilage som vert født kallast Guds Son (Luk. 1, 28-35)

Skrifta viser klart at Jesus var Guds Son, at han var Messias som profetane profeterte om, Israel og verda sin frelsar, det Guds lam som tok bort verda si synd. Kvar den som trur at Jesus er Kristus, han er fødd av Gud, han elskar Gud og den som er fødd av han, både Jesus og kvart eit gjenfødt Guds barn. For alt det som er født av Gud, det sigrar over verda, både Jesus og dei som er fødd av han. Kven er det som sigrar over verda, utan den som trur at Jesus er Guds Son?

Den derimot som ikkje trur at Jesus er Guds Son, han gjer Gud til ein ljugar, av di han ikkje har trutt på det vitnemålet Gud har vitna om Son sin. Sjå 1. Johs. brev 1, 1-fg.

Jesus er vår øvst prest, mellommannen mellom Gud og menneske, som Gud sende til verda for å ordna vår frelse. Ein slik stedfortredar måtte me ha, ein som er heilag, uskyldig, rein, ein som ikkje er syndar, ein som er opphøya til himlane. Hovedsaka er at me har ein slik øvst prest, som sette seg ved høgre sida åt kongstolen til Majesteten i himlane, med prestelege teneste i heilagdomen, det same tabernaklet, som Herren har reist, og ikkje eit menneske. (Hebr. 7, 24-8, 2).

Trur du at Jesus er vår stedfortredar og øvst prest, at hans navn er det einaste navn under himmelen, gitt iblant menneske, som me blir frelse ved? Den som ikkje trur på han og tek imot han i sitt hjarta, gjer Gud til ein ljugar av di han ikkje trur på det Gud har vitna om son sin.

Johannes vitna om Jesus : Sjå der er Guds lam som tek bort verda si synd. Jesus er

Guds utvalde offerlam, som bar fram eit einaste offer for vår synd og vann oss ei evig utlösing, då han ofra seg sjølv og gav sitt eige liv og blod. Med dette offerblodet gjekk han inn i sjølve himmelen, der han har prestelege teneste, der han sit ved Guds høgre sida og viser seg for oss.

Paulus seier at han vil ikkje vita av noko anna enn Jesus, og han krossfest, det vil seia at ikkje noko anna kan frelsa oss. Mange trur på Jesu kjærleik, og set lit til sin eigen menneskekjærleik, men den kan ikkje frelsa nokon. Utan at blod vert utrent får ingen forlating, seier Guds ord, difor er det berre Jesus død og blod for våre synder på Golgata som kan frelsa den fortapte.

Honom syntte Gud fram i blodet hans, som ein nådestol ved trua. Såleis ville han syna si rettferd, av di han i sitt langmod hadde hatt tol med dei syndene som før var gjorde - han ville syna si rettferd i den tida som nå er, så han kunne vera rettferdig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus. (Rom. 3, 21-30). Det er trua på den krossfeste og oppstadne Jesus som frelser syndaren.

Eg lever, og de skal leva, seier Jesus. Det var møte med den oppstadne Jesus som blei til frelse for Paulus, og møte med den oppstadne Jesus blei også til opreisning for den falne Peter. Det er berre den oppstadne og levande frelsaren me kan bli frelste ved. Den som ikkje trur på Jesu oppstoda, men trur at Jesus ennå er i si grav som andre menneske, han har ein død frelsar som ikkje kan frelsa nokon.

(Meir neste nr.)

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord